

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 73/2016
25.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Б., против тужених I.t.b. ДОО предузеће за производњу, трговину и услуге из Б., М.Ђ. из Б., Н.Р. из Б., Б.Н. из Б., Д.М. из Б. и Г.С. из Б., ради дуга, решавајући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Београду и Привредног суда у Београду, у седници већа одржаној 25.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Виши суд у Београду стварно је **НАДЛЕЖАН** за поступање у овом предмету.

Образложење

Тужилац је 10.12.2009. године против тужених поднео Трговинском суду у Београду тужбу ради дуга у којој је навео да је 30.10.2007. године између парничних странака закључен Уговор о регулисању накнаде за уређивање грађевинског земљишта за изградњу стамбено-пословног објекта, те да тужени нису у потпуности измирили своју уговорну обавезу.

Решењем П 7857/2014 од 02.04.2015. године Привредни суд у Београду се огаласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности решења списе је доставио Вишем суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду.

Виши суд у Београду није прихватио своју надлежност па је предмет уз пропратни акт П 1251/15 од 03.02.2016. године доставио Врховном касационом суду ради решавања насталог сукоба стварне надлежности.

Решавајући о насталом сукобу стварне надлежности у смислу одредбе члана 23. став 2. Закона о парничном поступу („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11), Врховни касациони суд је утврдио да је за поступање у овом поступку стварно надлежан Виши суд у Београду.

Према одредби члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08, са изменама) привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката па и када је у наведеним споровима једна од странака физичко лице, ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Стварна надлежност се одређује према два критеријума: субјективни (према својству странака у спору) и објективни критеријум (према природи материјално-правног односа који је предмет спора).

Наиме, цитирана законска одредба разликује три ситуације у којој је у првом степену надлежан да суди привредни суд. У споровима између привредних субјеката, привредни суд је надлежан без обзира на природу спора. У споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица релевантна је и природа спора, односно да је исти настао у обављању делатности привредних субјеката, а трећа ситуација је када је у наведеним споровима једна од странака физичко лице, ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

У конкретном случају, спор између парничних странака је настао поводом законом регулисане обавезе на плаћање накнаде за уређење грађевинског земљишта. Имајући у виду садржину судске заштите коју тужилац у овом поступку тражи, произлази да се не ради о спору насталом у обављању делатности привредних субјеката.

Како није испуњен услов за заснивање надлежности привредног суда, за поступање по предметној тужби надлежан је Виши суд у Београду, као месно и стварно надлежан суд сходно одредби члана 23. став 1. тачка 7. Закона о уређењу судова.

Са изложеног је одлучено као у изреци.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић, с.р.**